

Zatrudnialność absolwentów szkół wyższych

1. Badania z zakresu zatrudnialności absolwentów szkół wyższych nie mają w Polsce długiej tradycji, ponieważ do początku lat 90. absolwenci bez problemów byli absorbowani przez rynek pracy [por. Piróg, 2013, s. 132]. Analizy w tym zakresie prowadzone były incydentalnie przez uczelnie zainteresowane doskonaleniem ofert dydaktycznych i wiążące taki kierunek rozwoju z badaniami naukowymi. Więcej opracowań pojawiło się wraz z narastaniem problemów demograficznych wpływających na szkolnictwo wyższe: spadku liczby potencjalnych kandydatów¹ przy jednoczesnym utrzymaniu potencjału dydaktycznego uczelni. Z tego powodu procesy tranzycji, czyli przechodzenia na rynek pracy absolwentów uczelni, badane są obecnie w wielu ośrodkach naukowych i z różnych punktów widzenia [por. Marszałek, 2012]. W tym opracowaniu uwaga zostanie zwrócona na zróżnicowanie „kapitału tranzycyjnego²”, czyli na sytuację w różnych uczelniach oraz różne stopnie i tryby studiów. Podstawą takich analiz będą dane z ogólnopolskiego systemu monitorowania ekonomicznych losów absolwentów (dalej: system ELA, ELA)³. Wskazany zostanie związek zatrudnialności z rankingami szkół wyższych.

2. Badania z zakresu tranzycji (zatrudnialności) są wiązane z teoriami poszukiwań na rynku pracy, teorią kapitału ludzkiego, a w kontekście absolwentów szkół wyższych z teoriami rynku pracy: teorią dualnego rynku pracy [Kryńska, 1995] zakładającą, że rynek pracy jest podzielony na segmenty oferujące różne warunki pracy w zależności od wiedzy i doświadczenia, teorią filtra, w której wyższe wykształcenie jest zasadniczym czynnikiem dającym podstawy oceny szans (pozycji) na rynku pracy [Arrow, 1973], oraz teorią sygnalizacyjną, według której „poziom” edukacji potwierdzany dyplomem jest „sygnałem” wysyłanym przez osobę poszukującą pracy do potencjalnych pracodawców [Spence, 1973]. W konsekwencji zróżnicowane ekonomiczne losy absolwentów (zróżnicowane wynagrodzenia i zróżnicowany czas poszukiwania pracy) mogą być traktowane jako „sygnał zwrotny” o zróżnicowanej jakości dyplomów, a wobec tego o niejednakowej jakości ofert dydaktycznych

* Prof. dr hab. Marek Rocki – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie.

¹ Liczba studentów spadła z 1841,3 tys. w roku 2010/2011 do 1230,3 tys. w roku 2018/2019, co spowodowało spadek udziału studentów w grupie wiekowej 19–24 z 57,3% do 50% [GUS, 2020, s. 4 i 5].

² Przez kapitał tranzycyjny przyjmuje się w literaturze ogół doświadczeń akademickich, zawodowych i naukowych absolwenta (por. Piróg [2013])

³ System ELA udostępnia dane poprzez www.ela.nauka.gov.pl.

nawet w przypadku ofert jednoimiennych⁴. Znaczące różnice w programach studiów na kierunkach noszących jednakowe lub zbliżone nazwy wynikają z dokonanej w 2011 r. nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 r.⁵ Zasadnicza zmiana, mająca daleko idące konsekwencje w innych przepisach, polegała na zamianie art. 6 ust. 1 pkt 4. Przed nowelizacją przepis ten brzmiał: „Uczelnia ma w szczególności prawo do wydawania dyplomów państwowych ukończenia studiów...”. Nowelizacja usunęła słowo „państwowych”. Konsekwencją była faktyczna autonomia programowa szkół wyższych, która zaowocowała powstawaniem licznych, nowych ofert dydaktycznych. Warto tu tylko wspomnieć, że przed wspomnianą nowelizacją na formalnej, tworzonej przez ministra liście kierunków studiów⁶ było 188 kierunków „typowych”, 45 makrokierunków, 70 kierunków unikatowych, a ponadto 19 uczelni prowadziło studia międzykierunkowe⁷. Po zmianie ustawy, co roku minister w drodze „komunikatu”, na wniosek uczelni określa wskaźniki kosztochłonności⁸ dla nowych lub zmienianych kierunków. Na skalę zmian w liczbie ofert dydaktycznych świadczy to, że tylko w Komunikacie z 2018 r. umieszczono 166 kierunków nowych, nowo powołanych lub przekształconych [por. Rocki, 2018b].

3. Podobnie jak badania zatrudnialności, rankingi szkół wyższych pojawiły się w Polsce wraz z narastaniem liczby uczelni⁹. Stały się one narzędziem służącym zarówno kandydatom na studia, jak i uczelniom do porównywania subiektywnie mierzonej jakości działań szkół wyższych. Dla rankingów najistotniejszym elementem rozważań jest zbiór kryteriów służących uporządkowaniu uczelni. Nawet twórcy popularnego medialnie tzw. rankingu szanghajskiego dostrzegają jego niedoskonałość i dyskusyjność zestawu kryteriów [por. Liu, Cheng, 2007]. Istnienie rankingów i ich znaczenie w społecznym odbiorze uczelni powoduje podejmowanie przez władze szkół wyższych działań mających na celu poprawę pozycji¹⁰, ale też spowodowało rozwój badań dotyczących rankingów [por. Sadlak, Liu, 2007],

⁴ Tzn. jednakowo nazwanych kierunków studiów.

⁵ Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (DzU 2005, nr 164, poz. 1365).

⁶ Wynikało to z art. 9 przywoływanej ustawy, w którym zapisano, że: „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określa, w drodze rozporządzenia: 1) nazwy kierunków studiów (...), 2) standardy kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów”.

⁷ O dążeniu uczelni do tworzenia własnej, odbiegającej od standardów ministra oferty dydaktycznej świadczy to, że w 2008 r. było 118 kierunków typowych, 48 makrokierunków, studiów międzykierunkowych i unikatowych [por. Rocki, 2018a].

⁸ Wskaźniki te stosowane są dla ustalenia przeliczeniowej liczby studentów. Wskaźniki kosztów (mające wartości od 1 do 3) określają proporcję kosztu prowadzenia studiów na danym kierunku do kosztu kierunków przyjętych jako najtańsze (ze wskaźnikiem równym jedności). Jasne jest, że uczelnie albo dążyły do tego, by tworzyć kierunki o wyższych wskaźnikach kosztochłonności, albo za pośrednictwem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego występowały do ministra o podwyższenie wskaźnika.

⁹ W Stanach Zjednoczonych pierwsze rankingi zostały opublikowane na początku XX w. przez J. Catelli oraz R. Hughesa [Rauhvargers, 2011, s. 19].

¹⁰ Jak piszą Bonaccorsi i in. [2021]: „universities rapidly learnt how to deal with rankings”.

Hazelkorn E., Mihut G. [2021] oraz powstanie swego rodzaju akredytacji dla rankingów prowadzonych przez IREQ Observatory on Academic Ranking and Excellence¹¹. Zasady zawarte w Berlin Principles [2006] stały się też punktem odniesienia dla badań i analiz w poszczególnych krajach [m.in. Donetskaia, 2017; Karadag, Belenkuyu, 2020].

Należy tu dodać, że w większości przypadków rankingi – z matematycznego punktu widzenia – są trywialnym uporządkowaniem „obiektów” według jednej cechy, którą stanowi ważona suma liczb charakteryzujących przyjęte kryteria, a więc nie są opisywanym w literaturze uporządkowaniem obiektów w przestrzeni wielowymiarowej [por. Nykowski, 2001].

Pojawienie się systemu ELA spowodowało, że stało się możliwe mierzenie i wykorzystanie w rankingach nie tylko „nakładów” wpływających na „jakość” uczelni takich jak: skład, zaangażowanie i kompetencje kadr akademickich, jakość i zakres prowadzonych badań naukowych, kompletność, jakość, konstrukcja i sposób realizacji programu studiów, infrastruktura uczelni, funkcjonowanie systemu wspomagania w studiowaniu, czy funkcjonowanie wewnętrznego systemu zapewniania jakości. W systemie ELA dostępne są różnorodne wskaźniki wskazujące na „efekty” kształcenia, a związane z sytuacją absolwentów na rynku pracy. Trzeba tu wspomnieć, że w rankingu Perspektyw [2021] dla uczelni i kierunków wykorzystano dane o zarobkach absolwentów oraz „stopień ich zatrudnienia” z systemu ELA (z wagą 12%). Informacje o zatrudnieniu i samozatrudnieniu absolwentów wykorzystuje także ranking uczelni rumuńskich (ale jedynie z wagą 6,25% [por. Agachi i in., 2007]. W dalszej części tego opracowania wskażemy na konieczność dokonywania porównywania uczelni czy kierunków z uwzględnieniem także poziomu i trybu studiów [por. też: Rocki, 2019; 2021].

4. Prezentowane dalej wyniki związane są z wykorzystaniem danych administracyjnych z systemu ELA, które tworzone są na podstawie rejestrów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz z rejestrów POL-on. Najmniejszą jednostką w systemie ELA jest grupa absolwentów¹², dla której wyodrębniono numer w systemie POL-on, co oznacza, że studia stacjonarne i studia niestacjonarne prowadzone przez daną jednostkę szkoły wyższej na danym kierunku studiów są zarejestrowane odrębnie. Spośród wskaźników dostępnych w systemie ELA do analiz wybrano charakterystyki syntetycznie opisujące losy absolwentów na rynku pracy, jakimi są względny wskaźnik bezrobocia (WWB) oraz względny wskaźnik

¹¹ <https://ireq-observatory.org> (22.12.2021).

¹² W systemie ELA grupy takie nazywane są „kierunek”, co jest mylące, gdyż określenie „kierunek” odnosi się do programu studiów określonego efektami uczenia się oraz opisu procesu prowadzącego do ich uzyskania.

zarobków (WWZ)¹³. Wskaźniki te niezależnie od miejsca pracy (zamieszkania) wskazują na przygotowanie absolwentów do podjęcia pracy oraz ich rynkową wycenę przez pracodawców. Krótki czas poszukiwania pracy po uzyskaniu dyplomu i wysokie wynagrodzenia oznaczają, że uczelnia oferuje i realizuje programy studiów zgodne z zapotrzebowaniem rynku pracy [por. Rocki, 2019; 2020; 2021]. Oczywiście o ile wysokie relatywne wynagrodzenia i niskie relatywne bezrobocie można interpretować jako pozytywną ocenę kompetencji absolwentów przez rynek pracy, o tyle niskie wynagrodzenia, a zwłaszcza wysokie wartości WWB mogą wynikać z wielu czynników (opóźnione decyzje o podjęciu zatrudnienia, podaż absolwentów przewyższająca popyt, niska ocena dopasowania kompetencji do potrzeb pracodawców itp.).

Definicje i sposób obliczania WWB i WWZ przedstawiane były już w wielu publikacjach, trzeba tu jednak podkreślić, że dane z systemu ELA muszą być analizowane przy wzięciu pod uwagę ograniczeń, które mogą mieć wpływ na wyniki analiz:

- w zbiorach ZUS nie są rejestrowane umowy o dzieło, umowy zlecenia podpisywane ze studentami do 26 roku życia, umowy zawierane za granicą Polski oraz praca bez umowy. Dane mogą także nie obejmować ubezpieczonych w KRUS. Informacją określającą wiarygodność wnioskowania jest udział absolwentów zarejestrowanych w ZUS;
- dane ZUS nie zawierają informacji o wykonywanym zawodzie. Nie wiadomo więc czy wykonywana praca ma związek z kierunkiem studiów;
- dla zachowania anonimowości dane prezentowane w systemie ELA dotyczą grup absolwentów liczących co najmniej 10 osób. Nie są także podawane wyniki dla podgrup liczących mniej niż 3 osoby. Takie sytuacje dotyczą także grup, w których są osoby, które nie podjęły pracy po studiach, a jako takie klasyfikowane są także osoby poszukujące pracy ponad 12 miesięcy.

Prezentowane dalej wyniki związane są z podgrupami absolwentów wyodrębnionymi z 33131 grup osób¹⁴ stanowiących populację 1618654 zarejestrowanych w ZUS absolwentów wszystkich polskich uczelni, którzy otrzymali dyplomy w latach 2014–2018. Analizowani absolwenci stanowią 93,68% ogółu osób, które otrzymały dyplom w tych latach. Dane dotyczą sytuacji w rok po uzyskaniu dyplomu.

5. Dla wszystkich grup absolwentów z lat 2014–2018 zarejestrowanych w ZUS przeciętne wartości WWB i WWZ prezentuje tablica 1, a rozkład tych wartości prezentuje wykres 1.

¹³ *Materiały informacyjne na temat zasobów udostępnianych w ramach szóstej edycji ogólnopolskiego systemu monitorowania Ekonomicznych Losów Absolwentów szkół wyższych (ELA)*, <https://ela.nauka.gov.pl/pl/experts/source-data> (22.12.2021).

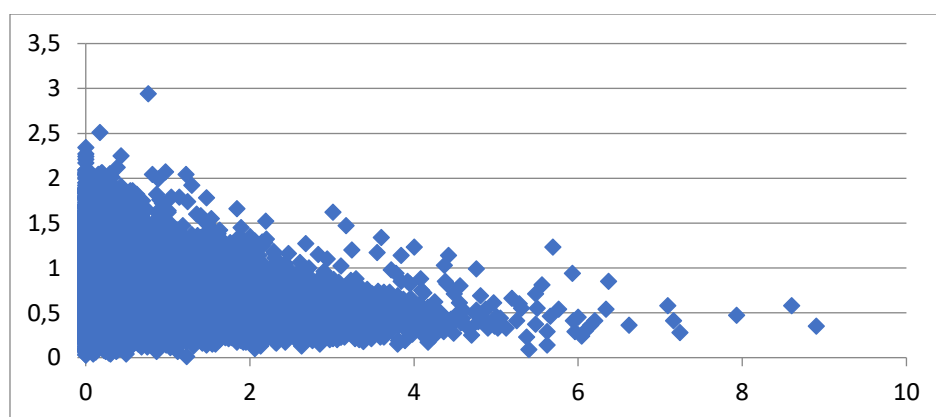
¹⁴ W systemie ELA grupy te są myląco nazywane „kierunek”, patrz Rocki [2018b].

Tablica 1. Wartości WWB i WWZ dla poziomów i trybów studiów

Poziom i tryb studiów:	Liczba absolwentów	Przeciętne WWB	Przeciętne WWZ
Stacjonarne I st.	567433	0,43	0,49
Niestacjonarne I st.	291675	0,75	0,76
Stacjonarne II st.	378827	1,20	0,65
Niestacjonarne II st.	288669	0,69	0,84
Stacjonarne JM	65475	1,00	0,58
Niestacjonarne JM	26575	1,05	0,74
Ogółem	1618654	0,75	0,65

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z systemu ELA.

Na wykresie 1 poszczególne punkty odpowiadają grupom absolwentów charakteryzowanych przez wartości WWB (oś pozioma) i WWZ (oś pionowa). Grupy absolwentów dobrze ocenianych przez rynek pracy znajdują się na lewo od WWB równego 1 i powyżej WWZ równego 1. Grupy na prawo do WWB równego 1 oraz poniżej WWZ równego 1 to grupy absolwentów relatywnie mało wynagradzanych i relatywnie wysoko zagrożonych bezrobociem. Interpretacja faktu istnienia bardzo licznych grup charakteryzujących się jednocześnie niskimi wartościami WWB i WWZ (jest ich 63,85%) albo jednocześnie wysokimi wartościami tych wskaźników wymaga pogłębienia analiz, co nie jest przedmiotem tego opracowania¹⁵.

Wykres 1. Wartości WWB i WWZ dla wszystkich grup absolwentów z lat 2014–2018

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z systemu ELA.

Grupy absolwentów, których charakteryzuje jednocześnie WWB mniejsze niż 1 i WWZ większe niż 1 stanowią 2,12% absolwentów studiów stacjonarnych I stopnia, 13,05%

¹⁵ Jedynie jako przykłady takich sytuacji wskażmy: historia, Uniwersytet Warszawski, studia niestacjonarne I stopnia: WWB = 3,01 i WWZ = 1,62; informatyka, Uniwersytet Adama Mickiewicza, studia stacjonarne II stopnia: WWB = 2,2 i WWZ = 1,32; zarządzanie, Wyższa Szkoła Ekonomii i Innowacji w Lublinie, studia stacjonarne I stopnia: WWB = 0, WWZ = 0,1; zarządzanie, Wyższa Szkoła Gospodarki Euroregionalnej, studia stacjonarne II stopnia WWB = 0, WWZ = 0,22.

niestacjonarnych I stopnia, 8,4% stacjonarnych II stopnia, 16,95% niestacjonarnych II stopnia i odpowiednio 6,09% i 11,46% w przypadku jednolitych studiów magisterskich, a łącznie 8,52% absolwentów.

W tabeli 2 zawarto wartości WWB i WWZ dla wybranych, przykładowych uczelni. Tabela ta związana jest z wyodrębnionymi zbiorami grup absolwentów – wybranych, przykładowych uczelni.

Tablica 2. Wartości WWB i WWZ dla wybranych uczelni

Tryb i poziom studiów	Akademia Górniczo-Hutnicza		Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego		Szkoła Główna Handlowa w Warszawie		Uniwersytet Jana Kochanowskiego		Uniwersytet Warszawski	
	WWB	WWZ	WWB	WWZ	WWB	WWZ	WWB	WWZ	WWB	WWZ
Stacjonarne I	0,14	0,59	0,24	0,50	0,04	0,77	0,57	0,39	0,13	0,54
Niestacjonarne I	0,76	0,95	0,63	0,76	0,17	0,95	1,33	0,60	0,43	0,74
Stacjonarne II	0,97	0,89	0,97	0,66	0,26	1,22	1,85	0,48	0,66	0,69
Niestacjonarne II	0,51	0,51	0,54	0,95	0,44	1,24	1,11	0,63	0,57	0,91
Stacjonarne JM			3,03	0,37					0,56	0,75
Niestacjonarne JM									1,04	0,63
Ogółem uczelnia	0,53	0,76	0,63	0,65	0,22	1,07	1,16	0,48	0,46	0,68

Zródło: obliczenia własne na podstawie danych z systemu ELA.

Należy tu wyjaśnić, że przekraczająca 3 wartość WWB (i jednocześnie niska wartość WWZ) dla SGGW dotyczy absolwentów kierunku weterynaria.

Analiza tablicy 2 wskazuje, że:

- w przypadku studiów I stopnia absolwenci studiów niestacjonarnych są bardziej narażeni na bezrobocie, ale jednocześnie relatywnie więcej zarabiają niż absolwenci studiów stacjonarnych;
- w przypadku studiów II stopnia, w większości analizowanych uczelni (wyjątkiem jest AGH), absolwenci studiów stacjonarnych mają niższe wynagrodzenia niż absolwenci studiów niestacjonarnych. Także w większości przypadków (poza SGH) absolwenci studiów stacjonarnych są bardziej narażeni na bezrobocie niż absolwenci studiów niestacjonarnych;
- absolwenci niestacjonarnych studiów magisterskich jednolitych są znacząco bardziej narażeni na bezrobocie niż kończący takie studia w trybie stacjonarnym.

6. Podsumowując, można stwierdzić, że ze względu na istotne różnice w sytuacji rynkowej (podkreślmy – dla wszystkich analizowanych grup w rok po uzyskaniu dyplomu) wskazane jest analizowanie zatrudnialności (a w konsekwencji – tworzenie rankingów)

odrębnie dla każdego poziomu i trybu studiów, a także odrębnie dla formy własności uczelni. Absolwenci polskich uczelni to kilka grup zróżnicowanych ze względu nie tylko na uczelnie, dziedziny, do których przyporządkowano kierunki studiów i same kierunki, ale przede wszystkim ze względu na poziom i tryb studiów. Inne są motywacje do podjęcia studiów I stopnia (związane z podjęciem wysiłku uzyskania wykształcenia wyższego), II stopnia (związane z kontynuowaniem lub zmianą kierunku kształcenia), a inne do podjęcia studiów jednolitych magisterskich, bo każdy z tych poziomów studiów wiąże się chociażby z inną liczbą semestrów kształcenia. Zróżnicowane są także motywacje do podjęcia studiów stacjonarnych i niestacjonarnych. Z jednej strony studia niestacjonarne z zasady oferowane są osobom pracującym, ale z drugiej strony rekrutacja na te studia jest znacząco mniej selektywna niż na studia stacjonarne. Dodatkowym czynnikiem różnicującym absolwentów jest ich praca (etatowa lub nie) przed i podczas studiów. Możliwość podjęcia pracy podczas studiów związana jest zarówno z poziomem, trybem, jak i kierunkiem studiów, a ma istotny wpływ na zatrudnialność. Tak więc analizy i porównania w tym zakresie muszą być prowadzone na dosyć niskim poziomie agregacji.

Bibliografia

- Agachi P.S., Nica P., Moraru C. [2007], *University Ranking as Stimulus for Quality Enhancement: A Case Study of Romania*, w: Sadlak J., Liu N.D. (red.), *The World-class university and rankings: aiming beyond status*, UNESCO CEPES European Centre for Higher Education.
- Arrow K. [1973], Higher education as a filter, *Journal of Public Economics*, vol. 2(3).
- Berlin Principles on Ranking of Higher Education Institutions* [2006], http://ireg-observatory.org/en_old/berlin-principles (22.12.2021).
- Bonaccorsi A., Belingheri P., Blasi B., Romagnosi S. [2021], Self-made university rankings: Categorization tactics and communication activism in Italian universities, *Research Evaluation*, vol. 31(1), Oxford University Press, <https://doi.org/10.1093/reseval/rvab010>.
- Donetskaia S.S. [2017], The Berlin Principles in Russian University Rankings, *Problems of Economic Transition*, vol. 59(7–9), <https://doi.org/10.1080/10611991.2017.1394756>.
- GUS [2020], *Polska w liczbach 2020*, Główny Urząd Statystyczny.
- Hazelkorn E., Mihut G. (red.) [2021], *Research Handbook on University Rankings*, Elgar Handbooks in Education.

- Karadağ E., Belenkuyu C. [2020], Determining the standard of quality: Examining the Turkish University ranking systems according to the Berlin Principles, *Journal of Higher Education* (Turkey), vol. 10(3), <https://doi.org/10.2399/yod.19.020000>.
- Kryńska E. [1995], Podział rynku pracy. Koncepcje segmentacyjne, *Acta Universitatis Lodzensis. Folia Oeconomica*, nr 137.
- Liu N.C., Cheng Y. [2007], *Academic Ranking of World Universities: Methodologies and Problems*, w: Sadlak J., Liu N.C. (red.), *The world-class university and ranking: aiming beyond status*, UNESCO-CEPES.
- Marszałek A. [2012], „Zatrudnialność” – nowa i poszukiwana cecha pracownika, *Polityka Społeczna*, nr 11–12.
- Materiały informacyjne na temat zasobów udostępnianych w ramach szóstej edycji ogólnopolskiego systemu monitorowania Ekonomicznych Losów Absolwentów szkół wyższych (ELA)*, <https://ela.nauka.gov.pl/pl/experts/source-data> (27.08.2021).
- MEiN [2018], *Komunikat Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 lutego 2018 roku o wskaźnikach kosztochłonności dla poszczególnych kierunków stacjonarnych pierwszego i drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich, a także dla stacjonarnych studiów doktoranckich*, Ministerstwo Edukacji i Nauki, www.nauka.gov.pl/komunikaty (27.02.2022).
- Nykowski I. [2001], O rankingach skończonego zbioru obiektów ocenianych wielokryterialnie, *Rector's Lectures*, no. 49, Akademia Ekonomiczna w Krakowie.
- Perspektywy [2021], *Ranking szkół wyższych*, <https://ranking.perspektywy.pl/2021/article/metodologia-rankingu-uczelni-akademickich-2021> (22.12.2021).
- Piróg D. [2013], Wybrane determinanty tranzycji absolwentów studiów wyższych na rynek pracy, *Studia Ekonomiczne*, vol. 160, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach.
- Rauhvargers A. [2011], *Global university rankings and their impact*, EUA Report on Rankings 2011, European University Association.
- Rocki M. [2018a], Kierunki atypowe: szansa czy ślepa ścieżka? *Humanities and Social Sciences*, vol. 23(25/2).
- Rocki M. [2018b], Czy nowe kierunki studiów są dowodem na innowacyjność szkół wyższych? *E-Mentor*, nr 3(75).
- Rocki M. [2019], Ranking polskich uczelni według ekonomicznych losów absolwentów, *Ekonomista*, nr 3.

- Rocki M. [2020], Absolwenci studiów ekonomicznych na rynku pracy – analiza na przykładzie rocznika 2014, *Ekonomista*, nr 6.
- Rocki M. [2021], Próba rankingu uczelni kształcących na kierunku prawo na podstawie oceny sytuacji ich absolwentów na rynku pracy, *E-Mentor*, nr 2(89).
- Sadlak J., Liu N.D. (red.) [2007], *The World-class university and rankings: aiming beyond status*, UNESCO CEPES European Centre for Higher Education.
- Spence M. [1973], Job market signaling, *The Quarterly Journal of Economics*, vol. 87(3).
- Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (DzU 2005, nr 164, poz. 1365).